

Bu sabah Akcakale den ayrildik
Urfa Merkez projemizi surduruyoruz...
Sevgili Kubra nin dune ait Akcakale
izlenimlerini yolluyoruz...

Yola cikisimizin 4. gunundayiz...

ILKYAR dostlarına
selam ve sevgiler Urfa 'dan...

ILKYAR

--

Cocuklarımız, ilk goz agrilarimiz, ilk yarimiz;

hele ki uzaklardaki, YIBOlardaki cocuklarımız, kardeslerimiz...

www.ilkyar.org.tr

ilkyar@ilkyar.org.tr

İkinci Dönemin İlk Günü Akçakale 'de...

06.02.2012

Dün akşam yedi sularında pardık Akçakale Yibo 'ya. Geniş bir alana yayılmış, renkli binalardan oluşan, arka tarafında fıstık ağaçlarının boy verdiği bir okul. İnsan huzurla dolmak istiyorsa bu okulun bahçesine adım atmalı. Hele sabahın erken saatlerinde çocukların birer birer bahçeye girmeleriyle daha bir yaşanılabilir oldu okul. Bugün 6 Şubat. Eylül'den beri çocukların aileleriyle geçirdiği en uzun zaman diliminin ardından aileden ayrılmanın verdiği hüznün var şimdi. Adım adım ilerliyorlar yatakhanelerine, kendilerinden ağır çantaları taşımanın yorgunluğu var yüzlerinde. Bazıları okullarına gelen bizleri daha çabuk tanımak için çantalarına ilk buldukları boş banka bırakıyor ve zekâ oyunlarını büyük bir hevesle çözmeye çalışıyor. Hafif bir gülümseme beliriyor yüzlerinde. Gülümsemeyle beraber ayrılığın verdiği burukluk yavaş yavaş terk ediyor benliklerini.

Harika öylesine güzel ki sanki bahardan çalmış her bir parçasını. Baharı andıran ılıkliğiyla rüzgar yüzümüzü yalıyor. Çocuk gülüşlerinin arasında sarhoşa dönüyoruz ve olanca rahatlığımızla edebiyat sohbetleri ediyoruz.

Edebiyatın çepresinde dolaşmıyoruz ama edebiyatın içine girmeye çalışıyoruz. Edebiyat öyle bir şey olmalı ki bizim özümüze dokunmalı, bizi anlatmalı, bizi bütünüyle kaplamalı. Sevdikleri, arzu ettikleri, hayalini kurdukları 'şey'leri edebiyatın içine almaya çalışıyoruz. Bu 'şey'ler bazen kan, kemik giyip canlanıyor; bazen insanlığa en güzel mesajları verebilecek şekilde dilleniyor; bazen de saygıyla eğiliyorlar tılsımlı sözcüklerin karşısında. Ve bu çocuklar edebiyatın ta kendisi oluyorlar.

Unutulmaz akşamlardan birini yaşadık hep birlikte. Suriye sınırına oldukça yakın olan Akçakale Yibo'nun öğrencileri de coğrafi yakınlıktan dolayı çoğunlukla Arap kökenli. Bu denli halay çekmeye istekli çocuk grubuyla karşılaşmamıştım hiç. Omuz omuza verdik ve nefesimiz tükenene, kalbimiz durana kadar kardeşliğin ve dostluğun halayını çektik.

Karşılaştığım her yüzde kocaman bir gülümseme... Bu mutluluk sahnesi bir fotoğraf gibi zihnime yerleşsin istiyorum. Her sıkıntılı, kaygılı, stresli, yorgun, mutsuz, huzursuz olduğum anlarda zihnimde beliripersin bu sahne. İnsanı tedirgin eden, karamsarlığa sürükleyen her bir duygunun üzeri örtülsün istiyorum.

Kardeşliğin, dostluğun, sevginin, samimiyetin, huzurun hüküm sürdüğü yaşamın bir parçası olmak dileğiyle...

*Kübra Özkan
Uludağ Üniversitesi
Sosyal Psikoloji G.D.*

*Çocuklarımız...
İlk yollarımız...
www.ilkyar.org.tr
ilkyar@ilkyar.org.tr*